

## Харуки Мураками „1Q84, книга 2“

Макар да не бяха обявили официално края на дъждовния сезон, небето над Токио бе дълбоко синьо и лятното слънце биеше право върху земята. С новоизбуялия си товар от зелени листа върбите отново хвърляха по улиците плътни, потръпващи сенки.

Тамару, в тъмен летен костюм и плътна едноцветна вратовръзка, чакаше Аоаме на входната врата. По него не се виждаше и капчица пот. За Аоаме открай време си беше загадка как толкова едър мъж не се поти и в най-горещия летен ден.

Кимна ѝ леко, изрече кратък поздрав, който тя едва чу, и млъкна. Днес не си размениха обичайните закачки. Той я поведе, без да се извърща назад, по дълъг коридор към вдовицата. Аоаме го усети, че не е в настроение за приказки. Сигурно още беше разстроен от смъртта на кучката. „Ще ни трябва ново куче пазач“, беше ѝ казал по телефона с тон, с какъвто се коментира времето, макар Аоаме да знаеше, че тонът не е ни най-малко показателен за истинските му чувства. Много държеше той на немската овчарка; от години работеха съвместно. Внезапната ѝ озадачаваща смърт му дойде като лична обида и предизвикателство. Загледана в безмълвния гръб на Тамару, широк колкото школка черна дъска, Аоаме си представяше какъв гняв се крие под него.

Тамару отвори вратата на хола, пропусна покрай себе си Аоаме и остана на прага в очакване на нареждания от вдовицата.

– Нищо няма да прием засега – каза му тя.

Тамару кимна и тихо затвори вратата. Двете жени останаха насаме. Върху масичка до фотьойла на вдовицата стоеше кръгъл аквариум с две златни рибки – най-обикновен аквариум с най-обикновени златни рибки и задължителният стрък зелено водорасло. Аоаме много пъти бе влизала в този хол, но за пръв път виждаше златните рибки. От време на време усещаше хладен повей по кожата си, което я навеждаше на мисълта, че климатикът е включен на слаб режим. На масата зад вдовицата стоеше ваза с три бели лилии – едри и месести, като изпаднали в медитация животинки от далечна земя.

Вдовицата направи знак на Аоаме да седне на дивана до нея. Прозорците към градината бяха закрити с бели дантелени пердета, но въпреки това следобедното слънце се усещаше силно. На тази светлина вдовицата изглеждаше необичайно уморена. Отпуснала се бе в креслото, подпряла брадичка в дланта си, с хлътнали очи, с по-набръчкана отпреди шия и с обезкървени устни. Външните връхчета на дългите ѝ вежди бяха леко клюмнали, сякаш се бяха предали в борбата си срещу земното притегляне. Нищо чудно да бе спаднала ефективността на кръвоносната ѝ система: кожата ѝ сякаш се бе сдобила с бели като пудра петна. От последната им среща се бе състарила с най-малко пет-шест години. Но за разлика от друг път, днес явно не я притесняваше да ѝ личи преумората. А това не бе никак нормално.

Доколкото бе забелязала Аоаме, вдовицата държеше – и то с доста голям успех – да е винаги издокарана, напълно мобилизирана вътрешно, с идеално изправена стойка, със съсредоточен вид и със старателно прикрити следи от остаряване.

Аоаме взе да забелязва колко много неща всъщност бяха по-различни в къщата през този ден. Самият цвят на светлината изглеждаше променен. Дори аквариумът, един тъй обикновен предмет, не се връзваше никак си с обзаведената с антична мебел елегантна стая с висок таван.

Подпряла брадичката си, вдовицата продължи да мълчи известно време, загледана в съседното на Аоаме пространство, където, Аоаме беше убедена, нямаше кой знае какво за гледане. Вдовицата просто се нуждаеше от място, където временно да спре погледа си.

– Искаш ли да пиеш нещо? – попита тихо вдовицата.

– Благодаря, не съм жадна – отвърна Аоаме.

– Там има студен чай. Сипи си една чаша, ако искаш.

Вдовицата посочи масичката до вратата, върху която имаше кана чай с лед и лимонови резенчета и три чаши от шлифован кристал с различен цвят.

– Благодаря – рече Аоаме, но остана седнала в очакване какво ще каже вдовицата по-нататък.

Вдовицата обаче дълго нищо не проговори. Явно имаше нещо, което да каже на Аоаме, но ако го формулираше с думи, съдържащите се в „нещото“ факти щяха да се превърнат необратимо в по-категорични факти, а ѝ се щеше поне за малко да отложи този момент. Изглежда, в това се състоеше смисълът на мълчанието ѝ. Изглежда аквариума до креслото си. После, сякаш предала се пред неизбежното, най-сетне фокусира погледа си върху Аоаме. Устните ѝ бяха стиснати в права линия, чиито краища най-умишлено бяха извъртени нагоре.

– Предполагам, че вече си чула от Тамару за смъртта на кучето ни – по един необясним начин?

– Чух.

– След което изчезна и Цубаса.

– Как така изчезна? – намръщи се леко Аоаме.

– Просто изчезна. Вероятно през нощта. На сутринта вече я нямаше.

Аоаме сви устни, затърси да каже нещо, но думите отказваха да се появят.

– Но аз... последния път останах с впечатление... че някой винаги спи при Цубаса... в същата стая... да я пази.

– Вярно е, но жената заспаля необичайно дълбоко и изобщо не усетила кога Цубаса е излязла. Но когато изгряло слънцето, Цубаса вече я нямало в леглото ѝ.

– Значи, първо умира немската овчарка, а още на другия ден изчезва и Цубаса – изрече Аоаме, като да потвърди, че е разбрала правилно.

Вдовицата кимна:

– Засега няма данни, че двете събития са взаимно свързани, но според мен са.

Без никаква особена причина Аоаме хвърли поглед на аквариума върху масата. Вдовицата проследи погледа ѝ. Двете златни рибки си плуваха най-спокойно в стъкленото си езерце, почти без да помръдват опашка. Лятната слънчева светлина се пречупваше по много особен начин в аквариума и създаваше впечатлението, че човек наднича в загадъчна океанска пещера.

– Тези рибки ги бях купила за Цубаса – опита се да обясни вдовицата. – На една от търговските улици в Адзабу имаше някакъв малък фестивал, на който я заведох. Реших, че не е здравословно да седи затворена през цялото време в една и съща стая. Естествено, Тамару ни придружаваше. Купих ѝ аквариума от една сергия. Тя направо се влюби в рибките. По цял ден седеше в стаята си, без да откъсва поглед от тях. Донесох ги тук, след като стана ясно, че е изчезнала. И сега аз прекарвам сумати време да ги гледам. Просто зяпам в тях, без да правя нищо. Най-странното е, че гледането на рибките не те уморява. Никога досега не ми се е случвало да гледам златни рибки толкова съсредоточено.

– Имате ли някаква представа накъде може да е заминала Цубаса?

– Абсолютно никаква. Тя изобщо няма роднини. Доколкото знам, просто няма къде другаде да отиде на този свят.

– Колко голяма е вероятността някой да я е отвлякъл насила?

Вдовицата съвсем леко завъртя глава, като да прогони досадна мушица.

– Не, заминала е съвсем доброволно. Никой не е дошъл да я принуди. Неминуемо е щял да събуди някоя от околните жени – всички те спят много леко. Затова съм убедена: тя сама го е решила и сама го е направила. Слязла е на пръсти до долу, отворила си е предната врата и се е измъкнала. Направо си го представям пред очите. Не е разлязла

кучето. Нали то загина предната нощ. Дори не се е облякла. Дрехите ѝ за следващия ден са си останали така, както са били сгънати. Тръгнала е по пижама. Подозирам, че и пари не е взела.

Гримасата на Аоаме се задълбочи:

– Сам-самичка – и то по пижама?

– Да – кимна вдовицата. – Но къде пък може да отиде едно сам-самичко десетгодишно момиче по пижама и без пукната пара – и то евентуално посред нощ? Според нормалната логика това е немислимо. И въпреки това, не знам защо, но на мен не ми се струва толкова странно. Напротив. Имам чувството, че просто е трябвало да се случи. Затова и не я търсим. Нищо не предприемам; седя си и гледам златните рибки. – Погледна към аквариума, после пак се обърна към Аоаме: – Да я търсим тук, сега, според мен е безсмислено. Заминала е някъде, където не можем да я стигнем.

Вдовицата престана да подпира брадичката си, склочи ръце в скута си и бавно изпусна дъха, който отдавна задържаше в себе си.

– Но за какво ѝ е било да го прави? – чудеше се Аоаме. – Защо ѝ е притрябвало да напуска приюта? Тук беше в пълна безопасност, а и нямаше къде да отиде.

– И аз не знам. Но имам чувството, че всичко почва със смъртта на кучката. Те двете се обожаваха взаимно. И смъртта на кучката – по този кървав, необясним начин – я е шокирала. Как иначе? То не остана човек в тази къща да не се шокира. А сега ми идва на ум дали пък убийството на кучето не е било някакво предупреждение към Цубаса?

– Предупреждение?

– Да не стои тук. Че знаят къде се е скрила. Че трябва да се маха. Че ако не се махне, на хората около нея може да се случат и още по-опасни неща. – Пръстите на вдовицата отмерваха в скута ѝ някакво въображаемо време. Аоаме реши да изчака да чуе всичко, което възрастната жена имаше да ѝ каже. – Според мен тя е разбрала предупреждението и доброволно е напуснала. Не че е искала да напусне – съмнявам се. Но ѝ се е наложило да напусне, макар да е нямала къде другаде да отиде. Лошо ми става, като си помисля как се взема подобно решение от едно десетгодишно дете.

На Аоаме ѝ се прищя да се пресегне и да хване вдовицата за ръка, но се възпря. Явно имаше още неща за слушане. А вдовицата продължи:

– И за мен шокът бе огромен, разбира се. Имах чувството, че някой е откъснал физически част от тялото ми. Както знаеш, канех се официално да я осиновя. Давах си сметка, че няма да е толкова лесно, но въпреки всичките предполагаеми трудности държах да го направя. Ако не станеше, нямаше да има кому да се оплача, а, честно казано, на моите години тия неща страшно ти костват.

– Но какво ѝ пречи на Цубаса да се върне някой ден? – попита Аоаме. Така и така и пари няма, и къде да отиде няма...

– Ще ми се да си права, но няма да стане така – рече вдовицата с абсолютно равен глас.

– Може и само на десет години да е, но мисли напълно самостоятелно. Решила е и е тръгнала. Съмнявам се, че някой ден ще ѝ се прище да се върне.

– Извинете ме за момент – рече Аоаме. Отиде до масата при вратата и си наля студен чай в чашата от зелен шлифован кристал. Не че толкова я мъчеше жаждата; по-скоро искаше със ставането си да внесе принудителна пауза в разговора им. Върна се на дивана, отпи от чая и остави чашата върху стъклената повърхност на масичката. Вдовицата я изчака да се намести удобно на дивана, преди да каже:

– Стига за Цубаса – след което протегна врат и склочи длани, за да си даде емоционална пауза. – Да поговорим сега за Сакигаке и техния Вожд. Ще ти кажа какво успяхме да установим дотук. Тъкмо затова пожелах да дойдеш днес. Освен във връзка с Цубаса, разбира се.

Аоаме кимна. Точно това бе очаквала.

– Както вече казах миналия път, абсолютно длъжни сме да „се погрижим“ за този техен Вожд. Да го пренесем на друг свят. Вече знаеш, разбира се, че има навика да изнасилва невръстни момичета, никое от които не е имало още първия си мензис. Съчинява някаква доктрина и се възползва от системата на сектата, за да оправдае тези свои действия. Проучих го максимално подробно, макар да ми струваше доста пари. Оказа се, че никак не е лесно. Разходите дотук надхвърлиха далеч предварителните ми очаквания, но пък успяхме да идентифицираме четирите момичета, които вероятно е изнасилвал. Цубаса е била номер четири.

Аоаме вдигна чашата си и отпи от ледения чай, но не усети вкуса му: устата ѝ сякаш бе пълна с памук, който поемаше всички аромати.

– Още не сме наясно с всички подробности, но поне две от момичетата и сега живеят в селището на сектата – каза вдовицата. – Разбираме, че служат на Вожда в качеството си на лични негови жрици. Никога не се появяват пред обикновените вярващи. Но не знаем дали са там по своя воля, или понеже не могат да избягат. Не знаем и дали сексуалните отношения между Вожда и тях още продължават. Така или иначе, живеят на едно и също място, като семейство. В резиденцията на Вожда не се допуска абсолютно никой от редовите вярващи. Много неща продължават да са загадка.

Чашата от шлифован кристал бе започнала да се запотява върху масата. Вдовицата спря да си поеме дъх, после продължи:

– Но едно установихме със сигурност: първата от четирите жертви е дъщерята на самия вожд.

Аоаме се намръщи. Лицевите ѝ мускули неволно се раздвижиха и силно разкривиха. Искаше да каже нещо, но гласът ѝ не успяваше да оформи думите.

– Наистина е така – рече вдовицата. – Смята се, че първото поругано момиче е била дъщеря му. Станало е преди десет години, когато е била на десет.

Вдовицата позвъни по вътрешния телефон и нареди на Тамару да донесе бутилка шери и две чаши. Зачакаха го смълчани; всяка от двете имаше нужда да подреди мислите си. Тамару влезе с поднос с нова бутилка шери и две тънки, елегантни кристални чашки. Подреди всичко това на масичката, отвинти капачката с рязко, точно движение, сякаш прекърши пилешки врат. Бутилката загъркори, докато наливаше шерито. Вдовицата кимна, Тамару се поклони и, както винаги, напусна помещението, без нищо да каже. И стъпките му бяха безшумни.

Не само за кучката жали, рече си Аоаме. И изчезването на момичето го е наранило дълбоко. Толкова важно бе за вдовицата, а така да му изчезне под носа! Технически погледнато, той не носеше отговорност за детето. Не беше живеещ на обекта охранител; ако нямаше нещо специално, което да го задържи у вдовицата, нощем спеше в собствения си дом, на десет минути път пеша. И смъртта на кучката, и изчезването на момичето се бяха случили през нощта, докато не е бил на работа. И на двете е нямало как да попречи. Пък и задачата му бе да охранява вдовицата и къщата с върбите. В задълженията му не влизаше приютът, който поначало бе извън оградата на резиденцията. И въпреки всичко Тамару възприемаше събитията като личен провал – и като непростима обида.

– Готова ли си да се погрижиш за този човек? – попита вдовицата Аоаме.

– Напълно готова – потвърди Аоаме.

– Никак няма да ти е лесно – каза вдовицата. – Поначало задачите, които ти възлагам, никак не са леки. Но тази е нещо съвсем изключително. Ще направим цялата необходима предварителна подготовка, но никак не съм убедена, че ще сме в състояние да гарантираме сигурността ти. Рискът вероятно ще е по-висок от всеки друг път.

– Разбирам.

- Както и друг път съм ти казвала, предпочитам да не те пращам в опасни ситуации, но най-честно ти заявявам – този път изборът ни е ограничен.
- Не възразявам – рече Аомаме. – Не можем да оставим този човек жив на този свят.